

[Justitsministeren.]

sen af lånerente, bl. a. fordi de ikke kan antages at have tilstrækkelig føling med rentemarkedet og dets svingninger over hele landet. Spørgsmålet om en sådan medvirken fra lånebestyrelserne blev da også frafaldet i landstinget. I samme forbindelse drøftede udvalget at begrænse antallet af lånebestyrelser ved at henlægge flere amtsråds kredse under een bestyrelse. Men da værdien af lånebestyrelsernes bistand ved behandlingen af overformyndieriets sager om udlån, relaxationer m. v. erfaringsmæssigt netop i høj grad beror på deres kendskab til de lokale forhold, er det af vigtighed, at distrikterne ikke er for store.

Under hensyn hertil samt til, at den drøftede ordning måtte antages at medføre større udgifter til administrationen, frafaldt udvalget den påtænkte ordning.

Fastsættelse af kontohavernes rente, der hidtil er sket ved kongelig anordning, foreslås i § 9 henlagt til justitsministerens afgørelse, således at renten fremtidig kan fastsættes forskelligt efter arten af de bestyrede midler, medens udlånsrenten — som jeg allerede har nævnt — altså fastsættes af overformyndieriet.

Efter de nugældende regler fastsættes indlånsrenten ved lov eller kongelig anordning, medens udlånsrenten fastsættes af justitsministeriet. De to rentesatser fastsættes således af forskellige myndigheder. Baggrunden for denne forskel er på den ene side, at fastsættelsen af udlånsrenten er et mere isoleret problem, der navnlig vedrører den enkelte låntager, hvem det jo står frit for, om han vil modtage eller bevare et overformyndierilån, hvilket synspunkt kombineres med ønskeligheden af at muliggøre en smidigere udlånsrentepolitik fra overformyndieriets side, medens på den anden side fastsættelsen af indlånsrenten er af betydning for næsten samtlige kontohavere i overformyndieriet og således kan siges at være af mere almindelig interesse.

Afsnit III angående særskilt bestyrede midler indeholder ikke nogen ændring, i hvert fald ikke nogen væsentlig ændring, af de hidtil gældende regler.

Af reglerne i afsnit IV skal jeg fremhæve § 14, hvorefter der af de af overformyndieriet bestyrede midler svares et administrationsgebyr efter nærmere af justitsministeren fastsatte regler. Gebyret er for tiden i henhold til loven fastsat til 2 pct. af renten, for umyndiges og bortebløvenes og fraværendes midlers vedkommende dog kun 1 pct. Gebyrets størrelse er i nutiden afhængig af forholdene ude på markedet,

det vil sige af konkurrencen med de private forvaltningsinstitutter, og det er uheldigt for overformyndieriets drift og dets stilling i denne konkurrence, når gebyret efter den gældende lov ikke kan forhøjes eller nedsættes i overensstemmelse med de foreliggende muligheder og med de ændringer, der foretages fra de private forvaltningsinstitutters side.

I overensstemmelse med et under udvalgsbehandlingen i det andet høje ting fremsat ønske er der nu i § 14, 2. punktum, fastsat visse grænser for størrelsen af det administrationsgebyr, som kan opkræves. Disse grænser svarer i det store og hele til de nugældende maksimumssatser. Samtidig er der tilvejebragt hjemmel for fastsættelse af minimumsgebyr, således at der i nogen grad kan rådes bod på sådanne i øjeblikket forekommende urimeligheder, som at f. eks. administration af ikke-rentebærende aktiver er gratis.

Under udvalgsbehandlingen i landstinget blev det endvidere drøftet, om der ikke burde gives overformyndieriet en bemyndigelse til i flere grupper af sager, end det allerede sker, på egen hånd at træffe afgørelse om hel eller delvis frigivelse af båndlagte kapitaler. Overformyndieriet oplyste; at man længe havde været opmærksom på dette problem, og at man, såfremt nærværende lovforslag blev vedtaget, agtede at optage en forhandling med justitsministeriet om muligheden af at opnå større beføjelser på dette område.

Samtidig oplyste justitsministeriet, at man allerede ved skrivelse af 5. december 1928 havde bemyndiget overformyndieriet til at træffe afgørelse i visse klare tilfælde, og at man intet havde at erindre imod pany at overveje spørgsmålet.

Det blev endelig under udvalgsbehandlingen drøftet, hvorvidt kontante midler burde indsættes i overformyndieriet i form af bankeller sparekasseindskud. Det fremsatte ønske herom blev imidlertid frafaldet under hensyn til, at en sådan anbringelse, forsåvidt angår umyndige, ikke ville være lovlig; idet anbringelse af umyndiges midler i bank og sparekasser ikke er anordningsmæssig, og under hensyn til, at anbringelsen iøvrigt ville virke ubilligt overfor overformyndieriet som pengeinstitut, idet det i så fald ville være afskåret fra at indtjene en rentegevinst ved anbringelse af beløbet for egen regning.

Overformyndieren oplyste i denne forbindelse overfor udvalget, at man ikke ville afslå at modtage sådanne kontrabøger til bestyrelse, forsåvidt en giver eller arve-